

«Що таке доброта?» — питання, яке ставить багатьох людей у глухий кут, оскільки відповісти на нього однозначно досить складно. Здебільшого приходять на думку якісь абстрактні описи відчуттів, які, безумовно, передають певну частину сенсу, але справжня суть поняття Доброта, схоже, залишається за межами пояснюваного. Щоправда, зовсім недавно я цілком несподівано знайшла для себе визначення Доброти. Усе виявилось настільки просто!

Одного сонячного осіннього дня я йшла парком. День був чудовий: яскраві фарби листя вигравали сонячним промінням; всюди лунав спів птахів; люди йшли назустріч у доброму настрої. Все це створювало надзвичайно приємну атмосферу. Так хороше! Думаю, у кожного в житті був подібний день або навіть кілька, коли нічого особливого ніби й не сталося, а на душі радісно. Відчуття в такі дні, мабуть, теж усім знайоме: здається, що хочеш обійняти увесь світ! І ось цієї самої миті, у пік такої щирої радості, я відчула, як у мені зароджується якесь гарне почуття. Немов маленький дзвіночок, воно починає дзвеніти спершу тихо, а потім дедалі голосніше й голосніше. Прислухавшись до нього, я зрозуміла, що саме воно собою являє. **Це — прагнення зробити щось хороше, поділитися з кимось тим теплом, яке так глибоко відчуваю сама, це вона — Доброта!**

Звернувши увагу на це почуття, самі собою почали народжуватися ідеї щодо того, що саме, як і для кого можна зробити вже зараз: забігти в магазин купити літній сусідці свіжого хліба; надіслати мамі посилку; підготувати цікавий, незвичайний урок для своїх учнів... Іншими словами, з'явилося натхнення робити якісь, бодай і невеликі справи — справи буденні, щоденні, але які б принесли частинку світла в життя іншої людини! По суті кожен із нас на своєму місці має свої справи, якими здатен приносити радість іншим. Під час вищеописаних почуттів та роздумів я зрозуміла, що Доброта якраз і полягає у цьому маленькому дзвіночку, внутрішньому позиві «Зробити щось приємне іншій людині». **Доброта — це не якість, властива окремим людям, це властивість кожної людини!**

Задумайтесь, як часто ми відчуваємо подібні (хай щонайменші) позиви принести своїм словом, працею радість комусь. І як часто ми залишаємо це благородне прагнення без належної уваги. Пригадую випадок, коли подруга несподівано подарувала мені листівку, в якій було написано: **«Вітаю тебе з чудовим святом життя! Дата: кожен день. Спасибі, що ти є!»** Тоді мене настільки порадував цей несподіваний подарунок, що мимоволі народилося бажання якимось чином порадувати і її, і інших своїх подруг — просто підняти їм настрій. Але знаєте, у мене це вийшло лише згодом. Робота, навчання та різні думки відволікли тоді мою увагу від дзвіночка Доброти, який пролунав у мені завдяки несподіваному випадку. Увага переключилася на інші заняття і на деякий час здалося, що дзвіночок взагалі вщух. Але ж, по суті, він ніколи не замовкав — просто я не приділяла йому належної уваги.

Доброта — немов той дзвіночок, який є в кожній людині. Вібрації звуку, породжені дзвіночком, — це добрі думки людини. А увага — це те, що робить звук дзвоника голоснішим, тобто хороші думки — голоснішими. Чим частіше і більше ви будете прислухатися до цього звуку — голосу вашої Доброти, що чарує вашу душу, тим частіше робитимете добрі вчинки, які будуть змінювати і вас, і оточуючих вас людей на краще. Адже якщо так розібратися, усе в нашому житті колись мине і втратить свою значимість: робота, навчання, нагальні справи. **І лише добрі справи назавжди залишаться в нашій пам'яті — тим істинно цінним надбанням, яке будемо згадувати до кінця свого життя і розуміти, що ці хвилини свого життя ми прожили даремно. Творіть Добро і будьте уважні до його внутрішнього поклику!**

*Ганна Дубровська, м. Київ,
учасниця Міжнародної громадської організації «ЛАГОДА»*